

РЕШЕНИЕ

№ 676

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Мирослав Г. Георгиев

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора С. Д. Т. К. Люб. К.
като разгледа докладваното от Андрей Ангелов Въззивно административно наказателно дело № 20211100604252 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С решение от 20.09.2021г. по н.а.х.д. № 5978/2021 г. СРС, НО, 104 състав е признал за виновен обв. О. Р. Д. за това, че на 01.09.2017 г., около 15,00 часа в гр.София, кв.Враждебна, бивш стопански двор, в автоморга „Р.“-**** ЕООД, като правоспособен мотокарист „II група“ при извършване на товарно- разтоварни работи, при маневра на заден ход с мотокар марка „Балкан“, със задна гума на мотокара преминал през десния крак на застаналия с гръб към мотокара М.М.П., ЕГН *****, с което му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в увреди на десните подбедрица и ходило, фрактури на големия и малкия пищял и разкъсно-контузни рани в областта на ходилото, с което е реализиран медико- биологичен признак „трайно затруднение в движението на десния долен крайник“ за период по-голям от 30 дни, поради немарливо изпълнение на занятие представляващо източник на повишено опасност: не е спазил следните изисквания на правилата за здравословни и безопасни условия на труд:

- Чл.33 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд - Всеки работещ е длъжен да се грижи за здравето и безопасността си, както и за здравето и безопасността и на другите лица, пряко засегнати от неговата дейност, в съответствие с квалификацията му и дадените от работодателя инструкции.

- Чл.34, ал.1, т.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд - Работещите в съответствие със своята квалификация и дадените им инструкции са длъжни да използват правилно машините, апаратите, инструментите, опасните вещества и материали, транспортните средства и другото работно оборудване;

-Чл.126, ал.6 от Кодекса на труда - При изпълнение на работата, за която се е уговорил, работникът или служителът е длъжен да спазва правилата за здравословни и безопасни условия на труд, явяващо се престъпление по чл.134, ал.1, т.2 вр. чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, като на осн. чл. 78а, ал.1 от НК го е освободил от наказателна отговорност, налагайки му административно наказание „ глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лева. В тежест на обв. Д. са възложени направените по делото разноси в размер на 1019.96лв. – по сметка на СДВР, 620лв. – по сметка на СРС и сумата от 5.00 за служебно издаване на изпълнителен лист.

Недоволен от така постановеното решение е останал обв. Д., който чрез упълномощеният си защитник адв. П. В., изцяло го обжалва. В депозираната от адв. В. въззивна жалба и допълнение към нея се твърди неправилност на първоинстанционното решение и неговата необоснованост. Според защитника СРС не е изпълнил задължението си по чл. 305, ал.3, пр.1 от НПК относно постановения съдебен акт и въобще не е обсъдил показанията на св. К. – И., което отнася на плоскостта на процесуалните нарушения. Адв. В. счита, че с оглед на обясненията на обвиняемия, показанията на свидетелите и съдебно техническата експертиза, на подзащитния му не може да вменено инкриминираното деяние. Изтъква на следващо място, че СРС превратно е тълкувал събраните по делото доказателства, от прочита на които не може да бъде установена причинна връзка между деянието и съставомерните последици. Прави се искане за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново от въззивния съд, с което обв. Д. бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

В съдебно заседание защитникът поддържа жалбата по изложените в нея аргументи, а увреждането се дължи изцяло на неправомерното поведение на пострадалия.

Обв. Д. поддържа заявеното от защитника си, без да развива собствени доводи.

Прокурорът от СГП счита решението на СРС за правилно и законосъобразно и моли за неговото потвърждаване.

В предоставената му последна дума обв. Д. прави искане да бъде признат за невинен.

Пред въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е проведено разпит на св. К. К. – И..

Софийски градски съд, Наказателно отделение, XIV въззивен състав, като съобрази изложените доводи и сам служебно провери изцяло правилността на

присъдата, намира за установено следното:

Обжалваното решение е постановено при допуснати съществени отстраними нарушения на процесуалните правила, което налага отмяна му и връщането на делото на друг състав на СРС за ново разглеждане.

Основното и поставило началото на следващите нарушения на процесуалните правила е свързано с внесеното в СРС постановление по реда на чл. 375 от НПК, което не отговаря на изискванията на посочения текст за мотивираност. По аналогия с обвинителния акт, постановлението на прокурора по реда на чл. 375 от НПК, за да бъде мотивирано, е необходимо в обстоятелствената му част да бъде посочено престъплението, извършено от обвиняемия, времето, мястото и начинът на извършването му, а заключителната част трябва да съдържа правната квалификация на деянието. Между двете части следва да е налице съответствие - посочените факти в обстоятелствената част следва да са релативни на правната квалификация. Посочените минимални изисквания към акта на обвинението гарантират както правото на обвиняемия на защита - да знае всички факти, които се отнасят до елементите от обективната и субективната страна на деянието, в противен случай същият е поставен в невъзможност да организира своята защита, така и детерминират предмета на доказване по делото. Това означава, че в постановлението прокурорът е длъжен да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и конкретното участие на обвиняемия при осъществяването му.

В конкретния случай във внесеното в СРС, НО постановление за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (привнесено оттам и в атакуваното решение) е налице непреодолимо противоречие между посочените факти и очертаната правна рамка. Посочено е от фактическа страна, че деянието е извършено от обв. Д. при изпълнение на занятие, представляващо източник на повишена опасност – извършване на товаро – разтоварни работи с мотокар „Балкан“, поради немарливост, е причинил на пострадалия П. съставомерното телесно увреждане. За съставомерността на деянието по чл.134, ал.1 от НК се изисква от обективна страна с действието или бездействието си, деецът да е нарушил норма от действащ нормативен или ненормативен акт /технологични правила, невключени в нормативни актове, безспорни положения от категорията на общопризнати правила от научната теория и строителна практика/, уреждащ правилата за безопасно упражняване на правнорегламентирано занятие или дейност, представляващи източник на повишена опасност и с това са е причинил настъпването на предвидения в закона общественоопасен резултат – телесна повреда на пострадалия. Обществената опасност на деянието, инкриминирано по тази законова разпоредба, е значително по-висока от тази, която разкрива причиняването на телесна повреда при обикновена непредпазливост / по чл.133 от НК/ именно защото се касае до упражняване на дейност

или занятие, представляващи източник на повишена опасност. От тази категория са всички дейности, при които и най-малкото незнание или немарливо изпълнение създава опасност от увреждане живота и здравето на гражданите, като все пак това са дейности, които са общественополезни и се осъществяват в обществен интерес. Тъкмо поради това и в наказателния закон се инкриминира не въобще настъпването на предвидения в закона общественноопасен резултат при осъществяването на подобна дейност или занятие, доколкото тяхното осъществяване винаги риск от това, а само онова причиняване на тежка или средна телесна повреда, дължащо се на незнание или немарливо изпълнение на подобни дейности. Именно поради тези причини е издадена от Министъра на труда и социалната политика Наредба № 10 от 7 декември 2004 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа с електрокари и мотокари (обн. ДВ, бр. 112/23.12.2004г.), където са уредени общите и специални изисквания при експлоатацията на електрокари и мотокари. В този аспект, за да изпълни изискването за мотивираност на акта си, прокурорът е следвало да посочи кое/кои общи или специфични изисквания при упражняването на тази правно регламентираната дейност обв. Д. е нарушил, за да бъде съставомерно деянието му по по – тежко наказуемия състав на причинена по непредпазливост средна телесна повреда. Вместо това представителят на прокуратурата е посочил напълно общи и бланкетни разпоредби от ЗЗБУТ и КТ, които не съдържат конкретни задължения, а дават единствено насоки при упражняването въобще на труд (Чл.33 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд: Всеки работещ е длъжен да се грижи за здравето и безопасността си, както и за здравето и безопасността и на другите лица, пряко засегнати от неговата дейност, в съответствие с квалификацията му и дадените от работодателя инструкции; Чл.34, ал.1, т.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд : Работещите в съответствие със своята квалификация и дадените им инструкции са длъжни да използват правилно машините, апаратите, инструментите, опасните вещества и материали, транспортните средства и другото работно оборудване; Чл.126, ал.6 от Кодекса на труда: При изпълнение на работата, за която се е уговорил, работникът или служителът е длъжен да спазва правилата за здравословни и безопасни условия на труд). В този смисъл постановлението на СРП по реда на чл. 375 от НПК не се явява мотивирано, респ. чрез тази немотивираност е нарушено правото на защита на обв. Д. да научи в какво точно се обвинява и съответно да организира своята защита. Казано по друг начин е необходима такава конкретика на обвинението, че наказателната отговорност на обв. Д. да не може да се ангажира за други нарушения, различни от посочените, по отношение естеството и вида на действията, които той е следвало да извърши, а не е извършил, на мерките и съответно обема им, които е следвало да вземе при извършване на товаро – разтоварните дейности с мотокара, а не е взел. Поначало знанието на тези обстоятелства е абсолютна предпоставка за реалното упражняване на правото на защита. Без тях

инкриминираното деяние не е индивидуализирано по предвидения в процесуалния закон начин. Първостепенно право на обвиняемия е да знае в какво се обвинява, за да се защитава пълноценно срещу обвинението и това право следва да бъде осигурено във всички фази и стадии на наказателното производство, поради което както постановлението за привличане в качеството на обвиняем, така и обвинителния акт, респ. постановлението по реда на чл. 375 от НПК и присъдата/решението на съда следва да съдържат пълна и точна фактическа и юридическа формулировка на обвинението, като недвусмислено уточнят инкриминираното деяние. При наличието на ясно и конкретно дефинирани рамки на обвинението съдът е длъжен да се ограничи само в тях, без недопустимо да ги надхвърля при произнасянето си. В противен случай би се стигнало до положение съдът по своя инициатива да инкриминира на обвиняемия други неизпълнени и/или нарушени задължения, за които той никога не е имал обвинение.

В този смисъл и въззивният съдебен състав счита, че обвинението срещу обв. Д. изначално е било напълно неясно и вътрешно противоречиво; постановлението на СРП е страдало от съществени пороци, правещи го негодно да изпълни основното си предназначение, респ. да постави началото на централната съдебна фаза на наказателния процес.

Съдията - докладчик по н.а.х.д. № 5978/2021 г. на свой ред е допуснал процесуално нарушение, като не е упражнил правомощията си, визирани в чл. 277 ал.1 от НПК и не е дал указания за отстраняването на същественото процесуално нарушение, а е насрочил делото по реда на чл. 376, ал.1 от НПК за разглеждане в съдебно заседание.

Гореизложеното представлява основание за отмяна на първоинстанционното решение на СРС,НО, 104 с-в от 20.09.2021г. и делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, който да прецени съответствието на постановлението на СРП с изискванията на чл. 375 от НПК, тъй като посоченото нарушение е съществено и отстранимо и са довели до ограничаване на правото на обвиняемия да научи в какво точно се обвинява.

Липсата на „годено“ да детерминира предмета на делото постановление на СРП и съответно ясно и еднозначно формулирано обвинение спрямо обв. Д. не позволява на настоящия съдебен състав да разреши казуса по същество като инстанция по фактите. В този смисъл е безпредметно да бъде обсъждана правилността на фактическите и доказателствени изводи на СРС и следващите от тях правни изводи, т.е. доводът, залегнал в жалбата и касаещ неправилността на решението.

Воден от горното, Софийски градски съд на основание чл.334,т.1 вр. чл.335, ал.2 вр. чл. 348, ал. 3 НПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 20.09.2021г., постановено по н.а.х.д. № 5978/2021 г. на

Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____